

Een hemelse bemoediging

Ds. J. IJsselstein – Jesaja 43:1-7

Liturgie:

Psalm 93:1,4

Psalm 52:7

Lezen Jesaja 43:1-7

Psalm 66:3,5,6

Psalm 31:17

Psalm 71:4,5,10

Gemeente, wij houden vanmiddag een dienst van nabetrachting en dankzegging. Een dienst waarin wij terugzien op de bediening van het Heilig Avondmaal deze morgen, op het moment dat de Heere Zijn kinderen wilde voeden en versterken aan Zijn tafel.

We overdenken vanmiddag samen wat er staat in Jesaja 43:1-7, waarvan ik u samenvattend voorlees vers 1-3. Daar lezen we het woord van God als volgt:

Maar nu, also zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! en uw Formeerder, o Israël! vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.

Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland; Ik heb Egypte, Morenland en Seba gegeven tot uw losgeld in uw plaats.

Het thema voor de nabetrachtingspreek van vanmiddag is:

Een hemelse bemoediging

Een *hemelse*, je zou ook kunnen zeggen een *troostvolle* bemoediging naar de bediening van het Heilig Avondmaal. En we letten op een viertal aandachtspunten:

- 1. De Goddelijke oorsprong** van deze bemoediging (dat ziet u in vers 1)
- 2. De troostvolle inhoud** ervan (dat ziet u in vers 2-4)
- 3. Het heerlijke vooruitzicht** in deze bemoediging (dat ziet u in vers 5-6)
- 4. Het verheven doel** van dit alles (dat ziet u in vers 7)

Als eerste dus:

1. De Goddelijke oorsprong van deze bemoediging.

Immers we lezen in vers 1: *Maar nu, also zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! en uw Formeerder, o Israël! vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.*

Het einde van Jesaja 42 is dreigend. Jakob en Israël willen niet wandelen in Gods weg, ze weigeren te gaan in de weg van Gods geboden. En dus wordt er straf aangekondigd. God zal hen straffen vanwege hun ongehoorzaamheid. Ze zullen geplunderd worden, er zal oorlog komen en de steden zullen in brand gezet worden.

We verwachten, al lezend, dat God Juda, dat God Israël definitief verlaten zal. Nu is het echt voorbij... Zo voelt dat aan het eind van Jesaja 42.

Maar dan begint Jesaja 43, met die ontroerende woorden: *maar nu, vrees niet!*
Is dat ook niet de ervaring van iedere ware avondmaalganger? Ik heb tegen God gezondigd, ik heb straf verdiend, ik ben Gods oordeel waardig.
En dan klinkt onverwacht (o, wat een tegenstelling!) dat liefdevolle: *maar nu, vrees niet!*
Tegen de inktzwarte achtergrond van mijn eigen, verloren leven, schitteren ineens Gods werk en Gods woorden. Ik heb zo gezondigd, maar nu zegt de Heere: vrees niet!

Is dat niet de reden (ik zeg dat tegen u, die vanmorgen onverschillig in de bank bent blijven zitten, tegen u die alleen maar bezig was met anderen): is dat niet de reden, dat u geen heerlijkheid gezien hebt in de tekenen van een stervende Christus? Komt dat niet omdat u zich beter voelde en beter voelt dan die ongehoorzame overtreders, die het oordeel verdiend hebben?

Omdat u zich zo goed voelt, daarom vreest u niet, en daarom zag en ziet u ook geen gedaante of heerlijkheid, geen gestalte in Christus, dat u Hem begeerd zou hebben.

Vrees niet! Dit *woord* maakt scheiding. Dit woord: *vrees niet!*

Want er zijn ook mensen (en ik maak me grote zorgen om uw zielen): mensen die *niet* vrezen. Terwijl je zo in je bank zit te kijken naar de mensen die aangaan: o, die gaat ook... En gaat die nu ook al...? Maar zonder vrees *voor uzelf*.

Misschien bent u vanmorgen wel thuis gebleven. Maar zonder vrees *voor uzelf*.

Er zijn mensen die *niet* vrezen.

Tegen u zeg ik: Lieve mensen, wees toch gewaarschuwd! Als u zo rustig doorgaat, zo rustig afwacht, zo rustig verder slaapt, dan komt er een dag, dat God tegen u zeggen zal wat staat in Spreuken 1: *Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; En gij al Mijn raad verworpen, en Mijn bestraffing niet gewild hebt; Zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting, en uw verderf aankomt als een wervelwind; wanneer u benauwdheid en angst overkomt; Dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden; zij zullen Mij vroeg zoeken, maar zullen Mij niet vinden (1:24-28).*

Uw tijd om te zoeken gaat voorbij. En u moet vrezen.

U moet niet vrezen om het zelfbedrog van een ander. Hij moet vrezen voor uw eigen zelfbedrog, u moet beven voor uw eigen toekomst!

Maar Gods kinderen weten wat het betekent om hier op aarde te vrezen. Als ik kijk naar wie ik ben voor de heilige en rechtvaardige God, dan geeft dat vrees en benauwdheid in mijn hart. Maar wat is het dan een troost, als ik in al dat zoekende vrezen en vrezende zoeken de stem van de Heere mag horen: *vreest u maar niet*. Vreest u maar niet, want ik weet dat u zoekt Jezus, die gekruisigd was.

Maar, zegt Psalm 64: *de goddelozen vrezen niet (64:4).*

Vrees niet! Wie zegt dat?

Dat zegt *de Heere, uw Schepper, o Jakob! En uw Formeerder, o Israël!*

Uw Schepper. Hij Die u schiep, Hij Die u herschiep. Uit niets. Zonder iets van u. Het was enkel genade. U had daar geen hand in. U had daar geen aandeel in. Dat was enkel Gods werk.

Hij schiep u. Hij formeerde, Hij vormde u. Hij vormde u om, Jakob, bedrieger, tot de man die worstelde met God, tot Israël.

Ik ben *de HEERE*. Ik ben met u in een verbond getreden. En Ik ben trouw. Ik zal, vanwege Mijn verbond, nooit laten varen, nooit loslaten, wat Mijn hand begon. Wat ligt het leven van Gods kinderen toch vast in God Zelf. Eer iets van mij begon te leven, was U daar. En, zegt de HEERE: *Ik word niet veranderd, daarom wordt u, kinderen van Jakob, ook niet verkeerd.* En Ik zal nooit laten varen het werk van Mijn handen.

Vrees niet, want: *Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn.* U zat door eigen schuld gevangen in de gevangenis van de zonde, van de duivel en van de geestelijke dood. Maar Ik heb u er uitgehaald. Ik heb u vrijgekocht. Ik heb u geroepen. U wilde wel niet luisteren, u verzette zich zelfs, maar Ik heb u overreed, en Ik heb u gemaakt tot Mijn eigendom: u bent van Mij!

Wat een *troost*, als u daar vanmorgen iets van mocht zien, als u daar nu in deze middagdienst iets van mag zien: ik ben Gods eigendom. Door mijn schuld lag ik verloren, ik was door mijn zonden het eigendom van de duivel, maar nu ben ik vrij gekocht! Wat een troost, als je daar iets van mag zien. Maar wat een *drama*, als je zeggen moet (waar u vanmorgen ook zat): dat ken ik zo niet. Dan moet u vanmiddag niet meer, en nooit meer, naar een ander kijken, over een ander denken, of over een ander praten. Want dan hebt u *zelf* een levensgroot probleem! Dan moet u vanmiddag buigen en zeggen: o God wees mij zondaar genadig! Kom van uw troon, en buig!

Er staat trouwens niet: U, God, bent mijn eigendom. Nee, het staat echt andersom! Het komt bij God vandaan. God zegt tegen Zijn kinderen: u bent van Mij. Ik heb u geschapen, Ik heb u tot Mijn eigendom gemaakt. Overigens ook niet zonder bijzonder doel. Dit volk, zegt de Heere, heb Ik Mij geformeerd, dat heb Ik geschapen, dat heb Ik gemaakt, zij zullen (dat is Mijn doel) Mijn lof vertellen. Want, zegt Paulus in Efeze 2:10: *wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.* Zijn maaksel zijn, Zijn eigendom zijn, dat bindt ons aan een dure roeping, namelijk: om Gods lof te vertellen. Onze eerste gedachte: de Goddelijke oorsprong van deze bemoediging. Nu ons tweede punt:

2. De troostvolle inhoud van deze bemoediging.

Immers we lezen in vers 2: *Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken.*

Gods kinderen hebben steeds weer nodig dat de Heere tegen en zeg: vrees niet! Want we weten en we voelen, dat in ons geen kracht en geen moed is. Wij hebben geen moed en geen kracht in onze strijd tegen de zonde, tegen onze oude natuur, tegen onze verkeerde neigingen, tegen onze gerichtheid op het aardse. We hebben geen moed en kracht tegen het vuur van de verzoeking van de duivel en tegen het water van de beproeving.

Maar nu zegt de Heere tegen Zijn kinderen: vrees niet, wees niet bang, Ik ben bij u. Wanneer dan ook en waar dan ook. Als u door het water gaat, dan zal Ik u vasthouden, dan zult u niet ten ondergaan, dan zult u niet verdrinken. Als u door het vuur moet gaan, dan zal Ik u beschermen, zodat u niet zult verbranden. Wat er ook komen gaat. Zoals Paulus beschrijft in Romeinen 8: verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of zwaard. Al bent u in groot gevaar, net als destijds het volk Israël staande voor de Rode Zee: voor de zee, rechts de bergen, achter de Egyptenaars. Al bent u in groot gevaar, in het gevaar van het vuur, in de Bijbel zo vaak een teken van de brandende toorn van God. Al wordt u met de drie jongemannen in de vurige oven geworpen, zoals staat in Daniel 3. Al moet u gaan, zoals geschreven staat in Psalm 23, door een dal van de schaduw des doods: benauwd van alle zijden. Maar, vrees niet! Ik zal u nooit loslaten. In de strijd van uw hart, in de moeite van uw leven, hoe het ook gaat, waar u ook bent: Ik laat u nooit los!

En dat komt allemaal, zegt Paulus in Romeinen 8:37: *door Hem die ons heeft liefgehad.* En dat staat hier ook in vers 3 en 4. Want waarom is het volk van God zo veilig? Nu in deze tijd, en ook voor de komende dag van de eeuwigheid? Want, zo staat in vers 3 en 4: *Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland; Ik heb Egypte, Morenland en Seba gegeven tot uw losgeld in uw plaats. Van toen af, dat gij kostelijk zijt geweest in Mijn ogen, zijt gij verheerlijkt geweest, en Ik heb u liefgehad; daarom heb Ik mensen in uw plaats gegeven, en volken in plaats van uw ziel.*

Ik ben de Heere, uw God. Ik ben de trouwe en almachtige God van Mijn verbond. Ik ben de Heilige, Die toch, door mijn eenzijdige liefde, de God wil zijn van zo'n onheilig volk. Ik ben uw Verlosser. Uw losgeld is betaald. U bent vrijgekocht. Ik heb u bevrijd. Andere volken ben Ik voorbijgegaan, die heb Ik opgegeven, die heb Ik overgegeven in het oordeel van de verwoesting. Farao is verdronken, Egypte is verslagen. In uw plaats. Want in die weg, waarin zij omkwamen, heb Ik u verlost. En dat deed Ik voor u, Jakob, Israël... Zo lief had Ik u, o bedrieglijk Jakob, o ontrouw Israël.

Ja, meer nog, want zo staat in vers 4: *Van toen af, dat gij kostelijk zijt geweest in Mijn ogen, zijt gij verheerlijkt geweest, en Ik heb u liefgehad; daarom heb Ik mensen in uw plaats gegeven, en volken in plaats van uw ziel.*

Dat is uw gemis, als u vanmorgen, in uw bank zittend, eerlijk moest zeggen: ik hoor daar niet bij. Als u vanmorgen, zittend in de bank, misschien alleen maar bezig was om andere mensen te veroordelen.

Wat bent u toch arm! Wat bent u toch diep ellendig!

Ja, ik weet het, dat u misschien diep in uw hart hoopt, dat ik vanmiddag andere mensen scherp zal veroordelen. U zit erop te wachten. Maar het Woord van God veroordeelt u! Hoe moet u toch verder met u? Hoe moet het toch verder met u, zonder God?

Maar was dit niet, dit wat staat in vers 4, geliefde medechristenen, juist vanmorgen voor ons tot stille verwondering en innige blijdschap? Waarom, Heere? Wat heeft U toch bewogen om naar mij om te zien?

Waarom? Dit is het antwoord. Maar het is een onbegrijpelijk antwoord. Dit antwoord: *Van toen af* (je kan ook vertalen: daarom!) *dat u kostelijk bent geweest in Mijn ogen!*

Christus is ons dierbaar, is ons kostbaar. God, de trouwe God van het verbond, Die nooit laat varen het werk van Zijn handen, is ons dierbaar, is ons kostbaar.

Maar *dit*, dit is veel groter, dit is veel onbegrijpelijker! Dat God zegt tegen Zijn kinderen: *u bent* (van eeuwigheid af en sindsdien) *kostbaar geweest in Mijn ogen.*

Niet om wie u was. Want u was in de tijd verloren, vijandig en afkerig.

Niet om wat u deed. Maar alleen omdat Ik in eenzijdige liefde zo op u neer zag.

Hoe? Zoals een bruidegom kijkt naar zijn bruid. Zoals een bruid kostbaar is in de ogen van de bruidegom, zo was en zo bent u kostbaar in Mijn ogen.

U hebt Mij, o bruid, het hart genomen!

Ik. Daar valt alle nadruk op. *Ik* heb u liefgehad met een eeuwige liefde. En daarom heb *Ik* u getrokken met koorden van goedertierenheid. *Ik* heb u vrijgekocht. En (vers 4) daarom heb *Ik* mensen in uw plaats gegeven en volken in de plaats van uw ziel. U bent veel kostbaarder voor mij geweest dan een menigte van andere volken.

Was dat ook niet de boodschap bij het Heilige Avondmaal vanmorgen? U, blinden die de weg niet weet, u armen, u hongerigen en dorstigen, u (zegt God) *bent voor Mij zo kostbaar!* Hoe kostbaar?

Zo kostbaar, zegt God, dat Ik Eén (Mijn Liefste) in uw plaats gegeven heb, in de plaats van uw ziel.

Zo kostbaar, zegt Christus, dat Ik Mezelf gegeven heb in de plaats van uw verloren hart.

We gaan nu eerst zingen, voordat we verder gaan met ons derde aandachtspunt.

Geloofd zij God, Die Zijn genade

Aan mij heeft groot gemaakt;

Die voor mijn welstand waakt;

Zijn oog slaat mij in liefde gade;

Hij wil mij heil bereiden;

Mij in een vesting leiden.

We hebben gezien de Goddelijke oorsprong en de troostvolle inhoud van een hemelse bemoediging. Onze derde gedachte is:

3. Het heerlijke vooruitzicht in deze bemoediging.

Als we samen lezen in vers 5 en 6: *Vrees niet, want Ik ben met u; Ik zal uw zaad van den opgang brengen, en Ik zal u verzamelen van de ondergang. Ik zal zeggen tot het noorden: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug; breng Mijn zonen van verre, en Mijn dochters van het einde der aarde;*

Waar valt de nadruk op? Op dat ene woordje: *Ik!*

Ik heb u verlost. *Ik* heb u geroepen. *Ik* zal bij u zijn. Want *Ik* ben de Heere. *Ik* heb u liefgehad. En nu: *Ik ben met u.*

De ballingschap is vanwege Mijn rechtvaardige oordeel onherroepelijk. Maar *Ik ben met u.* Gods weg zal dwars door het oordeel heen gaan. Juda zal naar Babel worden weggevoerd vanwege haar zonden.

Want, en het is goed om daar ook op te letten, als je bij het volk van God hoort, is dat nog geen vrijbrief om te zondigen. Ethan zingt daarvan een Psalm 89: *Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen; Indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden; Zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen. Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege! (d.w.z.: Ik lieg niet!) (89:30-35)*

Daar ligt een waarschuwing in. Want ik zei al: als kind van God heb je geen vrijbrief om je eigen leven te leven, om door te gaan op het pad van de zonde. Als we Gods wet verlaten en Zijn woorden verachten, dan zal Hij ons tegenkomen met Zijn oordelen en straffen. En dat geldt ook en juist de kinderen van God.

Maar tegelijkertijd geldt: één ding verandert nooit: Zijn goedertierenheid, liefde en trouw. Daar begon het mee. Dat houdt ons leven in stand. Niet onze trouw, maar Zijn trouw.

En dat maakt ook, dat je als kind van God ook nooit trots mag worden op dat wat je gekregen hebt. Paulus zegt: wat hebben we, dat we niet ontvangen hebben? Het is genade en genade alleen. En genade maakt ootmoedig, mild en gunnend.

En het is die trouw en die genade, waarmee de Heere zegt in vers 5: *Vrees niet, want Ik ben met u; Ik zal uw zaad van de opgang brengen, en Ik zal u verzamelen van de ondergang.*

Opnieuw: vrees niet! Want je kunt zo vrezen, als je er over nadenkt: Zal het ooit goed komen? Zal ik ooit het eindpunt bereiken? Zal ik ooit de zonden in mijn leven te boven komen? Of zal ik misschien één van deze dagen in de hand van de vijand omkomen? Vrees niet, zegt de Heere: Ik sta ervoor in, Ik ben met u.

En, dan die wonderlijke belofte: *Ik zal uw zaad van de opgang brengen, en Ik zal u verzamelen van de ondergang. Ik zal zeggen tot het noorden: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug; breng Mijn zonen van verre, en Mijn dochters van het einde der aarde.* Israëls ballingen zullen terugkomen uit Assyrië en Babel.

Maar het gaat verder. Wereldwijd zullen ze komen, van oost en west, van noord en zuid, van verre, van de einden van de aarde: gevangenen, vrijgemaakt uit de gevangenis van de zonde, verloren zondaars, die door Christus bijeen vergaderd zullen worden.

En ook uw zaad, uw kinderen, uw zonen en dochters...

Nee, er staat: *Mijn zonen en Mijn dochters.* Dat wil zeggen: Ik, de HEERE, zal doorwerken, ook in de toekomst. Hier, in de bedding van de gemeente, in de lijn van de generaties. Hier, in onze kerk, in onze gemeente. Hier zal Ik, zegt de HEERE, Mijn naam voortplanten van kind tot kind van geslacht tot geslacht. En *Mijn zonen en Mijn dochters* zullen komen!

En dat alles (dat God Zijn kerk in stand houdt, dat Hij doorgaat met Zijn Eigen werk, en dat geen van Zijn kinderen ooit uit Zijn hand zal vallen) dat alles heeft maar één reden. En die reden staat in vers 7. En dat brengt ons als laatste bij onze vierde gedachte

4. Het verheven doel van die hemelse bemoediging.

Als we lezen in vers 7: *Een ieder, die naar Mijn Naam genoemd is, en die Ik geschapen heb tot Mijn eer, die Ik geformeerd heb, die Ik ook gemaakt heb.*

Een ieder, die naar Mijn Naam genoemd is. Dat wil zeggen: Ik heb recht op u, Mijn kinderen!

En dat zegt de ook Heere vanmiddag tegen Zijn kinderen hier: Ik heb recht op uw leven. Ik heb recht op uw leven zondags, Ik heb recht op uw leven doordeweeks. Ik heb recht op uw tijd, op uw talenten, op uw woorden, op uw gedachten, op uw geld, op heel uw leven. Want Ik heb u toch niet voor niets gekocht!

En daarom schrijft Paulus in Efeze 5, en we mogen dat, avondmaalgangers, vanmiddag wel ter harte nemen: *Ziet dan, hoe gij voorzichtig wandelt, niet als onwijken, maar als wijzen. Den tijd uitkopende, dewijl de dagen boos zijn. Daarom zijt niet onverstandig, maar verstaat, welke de wil des Heeren zij. En wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met den Geest; Sprekende onder elkander met psalmen, en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende en psalmende den Heere in uw hart; Dankende te allen tijd over alle dingen God en den Vader, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus; Elkander onderdanig zijnde in de vreze Gods (5:15-21)*

Voorzichtig, godzalig, voorbeeldig leven.

Vanwege? Vanwege onze Bezitter, onze Heere en Meester. Want Zijn eer is in het geding! En God zegt: u bent geschapen, u bent geroepen, u bent vrijgekocht *om Mijn eer.* Als wij een zondig, slordig en werelds leven leiden, dan wordt de Naam en de eer van de Heere gelasterd. En dat was nu juist niet Zijn doel. Zijn doel was juist anders.

Een ieder, die naar Mijn Naam genoemd is, en die Ik geschapen heb tot Mijn eer, die Ik geformeerd heb, die Ik ook gemaakt heb.

Drie dingen worden hier genoemd: Ik heb u *geschapen*. Daar begon alles mee, met schepping. En met herschepping: Ik heb u levend gemaakt, Ik heb u opgewekt uit uw geestelijke dood, Ik heb uw ogen geopend. Ik heb u geschapen.

En: Ik heb u *geformeerd*. Ik heb u gevormd, Ik heb uw hart en leven veranderd, Ik heb u verlost uit de gevangenis van de zonde.

Ik heb u geschapen, Ik heb u geformeerd en: Ik heb u (uit niets) *gemaakt*. Ook in de zin van compleet, volmaakt, perfect gemaakt.

Met welk doel? Heel Mijn werk in bekering en vernieuwing heeft maar één enkel doel: de eer en de glorie van Mijn Naam.

Zoals dat zo duidelijk staat in Jesaja 42: *Ik ben de HEERE, dat is Mijn Naam; en Mijn eer zal Ik geen anderen geven, noch Mijn lof den gesneden beelden* (42:8).

Laat dat, kinderen van God, van nu af aan en blijvend voortdurend en biddend in ons hart zijn. Want we leven op aarde *voor God*: Voor Zijn eer en voor de glorie van Zijn Naam.

Want *uit* Hem (het begin is van God), en *door* Hem (het is alles door het werk van de Drie-enige God), maar dat alles niet alleen... *Uit* Hem en *door* Hem, en ook: *tot* Hem (tot Zijn eer!) zijn alle dingen.

Hem zij de heerlijkheid, nu en in de dag der eeuwigheid.

Amen.

Slotzang Psalm 71:4,5,10

Zo Gij, van dat ik werd geboren,
Ja, van mijn eerst begin,
Mij niet, uit tedere min,
Hadt ondersteund, 'k waar' lang verloren;
Dies doe ik, in gezangen,
U steeds mijn lof ontvangen.

'k Was als een wonder in elks ogen;
Doch Gij, mijn toevlucht, Gij
Stond mij met sterkte bij;
Laat dan mijn mond Uw naam verhogen,
En al mijn levensdagen
Van Uwen roem gewagen.

Mijn hart zal steeds op U vertrouwen,
Mijn mond vindt tot Uw lof
Gedurig ruimer stof.
En zal Uw recht en heil ontvouwen;
Schoon ik de reeks dier schatten
Kan tellen noch bevatten.